

Jolanka Tišler

Bagrem

Kad su nanizani cvjetovi bagrema slali u mlaku noć gorke mirise meda, htjela sam se, samotna, preobraziti u zvijezdu, ušuljati se u mrak da ti olakšam san. Slaba se ruka dotakla lica tvog. »Neka ti laka bude noć« – šapnuh, ali me ote od tebe turoban lavež psa. Netko prolazi ulicom, nesložan ritam, šaren zvižduk – krčma je blizu.

Nemam snage da se vratim u noć. »Umrijet će netko« – vele starci kad tako laju psi. Slomljene želje žigošu živce žeravne.

Zakasnili smo. Raskršća, bespuća, trnje, kamenje, puteljci, šikara.

Sakrij se! Pazi! Trava talasa. Skloni lice!

Trava zelena, sočna, otpaci, maske, farbe, šminke. Izaberi, ali najbolju, svakom po volji! Pazi! Talasa trava, skloni lice!

Maska se sama nudi. Što ne bismo i mi? Izaberi, ali pazi na boju, u kožu se upija, do groba.

Sunce, vapaj, Sunce mi vratite! Mimo uzdiše bagrem. Nahranio je pčele, oslobodio se muka svojih slatkih.

Zagrli me, pritisni k sebi. Kada nabuja voda, okreni slavinu. Lezi na vodu. Želim te oprati kao majka nejakom dijete. Obrisati i sušiti kosu. Namješten je krevet, pokrit ću te, tiho, našim pokrivačem. Žedan si? Napij se s moga dlana. Slatko peče nemoć kada ležiš kraj mene.

Zuje razni kotači noći, bodu zvijezde. Ja sam bez tebe, a tko si ti?